

Köstebeğin Gümüş Anahtarı

Çınar BİBER

Köstebeğın Gümüş Anahtarı

Çınar BİBER

Büyük meşe ağacının altında, köklerin uyuklu yılanlar gibi kıvrıldığı yerde, yumuşak kömür grisi tüyleri olan küçük bir köstebek yaşardı. Alnına itilmiş yuvarlak pirinç gözlükler takar, göğsünde kahverengi bir çanta taşırdı. Her sabah kazar, koklar ve dünyayı merak ederdi. "Aşağıda ne var?" diye sorardı. "Ne saklı?" Büyükannesi gülümsedi. "Git ve gör," dedi.

Güneşli bir gün, köstebek ağacın yanında kazarken patisi sert bir şeye çarptı. Tık! Toprağı süpürdü ve parlak gümüş bir anahtar buldu. Küçük bir yıldız gibi parlıyordu. "Ooo," diye fısıldadı. "Bu neyi açar?" Parlak turuncu-kırmızı göğüslü, bir bacağına mavi kurdele olan bir ardıc kuşu yaklaştı. "Bir parıltı gördüm!" diye cıvıladı. "Bu ne?"

Köstebek anahtarı havaya kaldırdı. "Çok güzel!" dedi ardıc kuşu. "Ama kilit nerede?" Köstebeğin gözleri gözlüklerinin ardında kocaman açıldı. "Belki yerin altındadır!" dedi. "Daha derine kazalım!" Kazmaya başladı, kısa pençeleri hızla hareket ediyordu. Toprak oraya buraya uçuştı. Ardıc kuşu yukarıda kanat çırpı. "Ben gözcülük yaparım!" diye seslendi. "Merakının peşinden git!"

Köstebek aşağı ve aşağı kazdı, hiç gitmediği kadar derine. Çantası yanına çarpıyordu. Toprak soğudu ve karardı. Sonra pençesi tahtaya çarptı. Tak! Toprağı temizledi ve yosunlu, kıvrımlı eski bir ahşap kapı buldu. "Bir kapı!" diye soludu. "Gizli bir kapı!" Ardıç kuşu yukarıdan baktı. "Anahtar uyuyor mu?" diye sordu.

Köstebeğin patileri heyecandan titriyordu. Gümüş anahtarı kilide soktu. Tık! Tam uydu. Kapı gıcırdayarak açıldı ve sıcak, tatlı bir koku yayıldı. "Ooo!" diye fısıldadı köstebek. "Burası neresi?" İçeri adım attı. Ardıç kuşu aşağı uçtu ve kapı çerçevesine kondu. "Ben de geliyorum!" diye cıvıladı. "Beni bekle!"

Kapının ötesinde kocaman bir yeraltı serası vardı. Cam duvarlar bir kubbe gibi yukarı kıvrılıyordu. Ay ışığı süzülüyor, her şeyi parlatıyordu. Her köşede tuhaf bitkiler büyüyordu. Uzun eğrelti otları yapraklarını açıyordu. Çiçekler yumuşak mavi ve pembe ışıkla parıldıyordu. "Burası büyülü!" diye fısıldadı köstebek. Ardıç kuşunun gözleri kocaman olmuştu. "Böyle bir şey hiç görmedim!" dedi.

Köstebek kıvrımlı bir patikada yürüdü. Küçük fenerler gibi parlayan çiçekler gördü. Durgun havada yumuşakça mırıldanıyorlardı. Ağaç kadar uzun bir eğrelti otu burnunu gıdıkladı. "Merhaba eğrelti otu," diye kıkırdadı. "Çok uzunsun!" Ardıç kuşu bitkiden bitkiye uçtu. "Şuna bak!" diye seslendi. "Bir yıldız gibi parlıyor!" Köstebeğin kalbi hayranlıkla doldu.

Sonra minik bir ses, "Affedersiniz?" dedi. Köstebek aşağı baktı. Soluk yeşil gövdeli, sarmal kehribar kabuklu bir salyangoz yavaşça ona doğru süzülüyordu. Kabuğunun üstünde küçük bir yaprak şapka vardı. "Kapıyı sen mi açtın?" diye sordu salyangoz. "Birinin gelmesini bekliyordum. Burası çok sessizdi." Köstebek başını salladı. "Bir anahtar buldum!" dedi.

Salyangoz uykulu bir gülümsemeyle gülümsedi. "Anahtar uzun zaman önce kaybolmuştu," dedi. "Bu sera terk edilmişti ama bitkiler büyümeye devam etti. Onlarla ilgilenecek birine ihtiyaçları var." Köstebek parlayan çiçeklere ve uzun eğrelti otlarına baktı. "Bunu yapabilirim!" dedi. Ardıç kuşu cıvıladı, "Hepimiz yardım edebiliriz!" Salyangoz başını salladı. "Beni takip et," dedi. "Sana en nadir bitkiyi göstereceğim."

Salyangoz onları tek bir çiçeğin büyüdüğü bir köşeye götürdü. Anahtar gibi parıldayan gümüş yaprakları vardı. "Bu ay çiçeği," dedi salyangoz. "Sadece meraklı biri burayı bulduğunda açar." Köstebek ona baktı. "Hayatımda gördüğüm en güzel şey," diye fısıldadı. Çiçek yumuşak ışıktaki başını sallıyor gibiydi.

Köstebek bu güzelliği paylaşması gerektiğini biliyordu. "Büyükanneme söyleyelim!" dedi. Kapıdan geçip tünelden yukarı koştu. "Büyükanne! Büyükanne!" diye seslendi. Büyükannesi meşe ağacının yanında bekliyordu, lavanta rengi şalına sarınmıştı. "Ne buldun, küçüğüm?" diye sordu. "Koca bir dünya!" dedi, gözleri parlıyordu. "Gel ve gör!"

Büyükanne Köstebek onu tünelden aşağı takip etti. Serayı görünce soluğu kesildi. "Aman Tanrım," dedi yumuşakça. "Bu bir hazine." Ardıç kuşu ve salyangoz kapının yanında bekliyordu. "Hoş geldiniz!" diye cıvıladı ardıç kuşu. Salyangoz bir göz sapını salladı. Büyükanne gülümsedi. "Merakının peşinden gittin," dedi köstebeğe. "Ve bu harika bir kapı açtı. Seninle gurur duyuyorum."

O günden sonra köstebek her gün serayı ziyaret etti. Bitkileri çiy damlalarıyla suladı. Cam duvarları yumuşak tüyleriyle sildi. Ardiç kuşu çiçeklere şarkı söyledi. Salyangoz yeni tomurcukları saydı. Büyükanne bile gelip eğrelti otlarının arasında oturup örgü ördü. Sera bir daha hiç sessiz ya da yalnız olmadı.

Köstebek gümüş anahtarı çantasında güvenle sakladı. Bazen çıkarıp ona baktı. Bu ona sorular sormanın harika sürprizlere yol açabileceğini hatırlattı. "Merak bir armağandır," dedi büyükannesi ona. "Hiç merak etmeyi bırakma." Köstebek başını salladı. Haklı olduğunu biliyordu. Her gün soracak yeni bir şey buldu.

Bir akşam köstebek bütün arkadaşlarını seraya getirdi. Ardıç kuşu meyveler getirdi. Salyangoz küçük bir mantar getirdi. Parlayan çiçeklerin altında oturup hikâyeler paylaştılar. "Dünyanın en güzel yeri burası," dedi ardıç kuşu. "Ve onu sen buldun," dedi salyangoz, "çünkü aşağıda ne olduğunu merak ettin." Köstebek gülümsedi. "İyi ki merak ettim."

Yani eęer bir gn bir aęacın altında gml gmş bir anahtar bulursan, ylece çekip gitme. Bir soru sor. Merakının peşinden git. Kşede ya da derinlerde seni hangi harika srprizlerin bekledięini asla bilemezsin. Pirinç gzlkl ve kahverengi çantalı kk kstebek sana syleyecektir: merak, bynn kapılarını aar.